

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **V. V. N.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2024, čj. OAM-840/ZA-ZA11-D10-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2025, čj. 21 Az 3/2025-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Shora uvedeným rozhodnutím shledal žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) stejného zákona. Rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti ve smyslu čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“), je Rumunsko.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Žalovaný podle městského soudu nepochybil, když rozhodl o příslušnosti Rumunska a zároveň řízení zastavil. Pokud je v ČR vedeno azylové řízení, ale je zjištěna příslušnost jiného státu, má být řízení v ČR ukončeno, k čemuž slouží zastavení řízení. Zastavení řízení v ČR z uvedeného důvodu neznamena nemožnost vést řízení o mezinárodní ochraně v příslušném státu. Tento postup představuje ustálenou praxi aprobovanou Nejvyšším správním soudem (rozsudek z 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44). Bez ukončení azylového řízení v ČR by mohlo současně probíhat řízení o udělení mezinárodní ochrany ve dvou různých členských státech EU, což je v rozporu s nařízením Dublin III.

[3] Městský soud v rozsudku také uvedl, že z ničeho nevyplývají systémové nedostatky v rumunském azylovém řízení a žalovaný se situací v Rumunsku dostatečně zabýval. K označení Rumunska jako potenciální osoby zúčastněné na řízení městský soud uvedl, že Rumunsko takovou osobou není, tohoto postavení se ani samo nedomáhalo.

[4] Proti v záhlaví uvedenému rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost spolu s žádostí o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti. Stěžovatel uvádí, že kasační stížnost je přijatelná, jelikož se týká otázky, která nebyla doposud judikaturou dostatečně řešena. Jde o otázku, zda v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu může pokračovat jiný stát poté, co ČR řízení o mezinárodní ochraně pravomocně zastaví. K této otázce stěžovatel odkázal na usnesení NSS z 24. 4. 2025, čj. 5 Azs 28/2025-28. V tomto usnesení se Nejvyšší správní soud obdobnou situací zabýval a uvedl, že se nejedná o otázku judikaturně neřešenou, sám však na žádnou judikaturu neodkázal. V uvedeném usnesení Nejvyšší správní soud podle stěžovatele také nevysvětlil, podle jaké právní úpravy může jiný stát pokračovat v zastaveném řízení.

[5] Dále stěžovatel namítl, že městský soud zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností, protože nevysvětlil, na základě jaké právní úpravy může Rumunsko pokračovat v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany představuje jeden celek. Žádost podaná v ČR řízení zahájila a po rozhodnutí o příslušnosti Rumunska by v této zemi mělo řízení stěžovatele pokračovat bez toho, že bude v ČR zastaveno. Zastavení řízení v ČR má za následek celkové ukončení řízení, tedy i vůči rumunským orgánům. Z žádné právní úpravy nevyplývá, že může Rumunsko pravomocně zastavené řízení znovu otevřít. Tento názor potvrzuje situace, která nastala ve věci řešené v usnesení NSS čj. 5 Azs 28/2025-28. Tehdejší cizinec na Maltě předložil rozhodnutí o zastavení řízení a poté mu měla být stanovena týdenní lhůta k opuštění Malty bez rozhodnutí o jeho žádosti. Stěžovatel dále uvádí, že Rumunsko potvrdilo svou příslušnost k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu v době, kdy ještě řízení nebylo zastaveno. Pokud by rumunské orgány věděly, že dojde k zastavení řízení, postupovaly by podle stěžovatele jinak.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[8] Kasační stížnost není přijatelná.

pokračování

[9] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti, protože městský soud nevysvětlil, na základě jaké právní úpravy může Rumunsko pokračovat v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou konstantní judikaturu, podle které není nepřezkoumatelnost projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl soud rozhodnout, resp. jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která znemožňuje jeho přezkum (rozsudky NSS z 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24, a z 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35, bod 18). Podle Nejvyššího správního soudu se městský soud v kontextu velmi stručné žaloby dostatečně zabýval zákonností výroku o nepřipustnosti žádosti a zastavení řízení.

[10] Stěžovatel namítá, že zastavení jeho řízení o mezinárodní žádosti v ČR způsobilo celkové zastavení tohoto řízení, a rumunské orgány v něm nemůžou pokračovat. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již zabýval a nyní rozhodující senát má toto vypořádání za dostatečné. Z usnesení NSS čj. 5 Azs 28/2025-28, bodu 13, k této otázce vyplývá, že v případě příslušnosti jiného státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III žalovaný pouze určí příslušný stát EU k projednání této žádosti. Nedochozí k meritornímu posouzení žádosti a zastavení řízení o mezinárodní ochraně v ČR tak na projednání žádosti v příslušném státě nemá žádný vliv. Nařízení Dublin III bylo přijato právě proto, aby nebyla vedena současně různá řízení o mezinárodní ochraně v několika státech. Pokud tedy jeden členský stát zjistí, že není k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný, tak je jeho povinností kontaktovat členský stát, který příslušný podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III je, a ten, pokud svoji odpovědnost přijme, žadatelovu žádost o mezinárodní ochranu posoudí a předtím ve spolupráci se správními orgány ČR zajistí přesun žadatele do tohoto odpovědného členského státu. Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil tehdejšímu stěžovateli, že by Malta postupovala jinak, pokud by jí bylo známo, že žalovaný řízení o žádosti o mezinárodní ochranu zastaví. Zároveň by jakýkoli jiný postup žalovaného než zastavení řízení o mezinárodní ochraně v ČR při shledání nepřipustnosti žádosti dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu byl nezákonný. Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci neshledal důvod pro odchýlení se od uvedené judikatury.

[11] K obavám stěžovatele, že v Rumunsku nebude o jeho žádosti rozhodováno, které dokládá jednáním maltských orgánů ve věci jiného žadatele (bod [5] tohoto usnesení), lze uvést, že pokud by stěžovatel považoval postup rumunských orgánů v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu za nesprávný, může v rámci tamního soudního systému využít práva na účinný opravný prostředek podle Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepracované znění).

[12] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se v důsledku rozhodnutí ve věci samé stal bezpředmětným, proto o něm Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval (rozsudky NSS z 9. 12. 2024, čj. 7 Azs 215/2024-47, či z 29. 4. 2020, čj. 1 Azs 76/2020-37).

III. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. května 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu